LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga **BARCELONA.**

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba y Puerto-Rico,** 16 rals, **Estranger,** 18 rals.

LO PARE MON.

Lo mateix ho vaig veure.

Era un dia de festa y corrian vacas á la gran plassa de Vich.

L' animal destinat á divertir á la gent era molt desigual; tant aviat embestia com se parava.

Tot de un plegat á un pagés se l' hi vá ocorre dir lo següent á un sèu company:

—¡Pobre *menuda!* Sembla que tinga enteniment. ¿Quánt t' hi jugas que jo m' hi acosto y encare 'm coneix? Cinch anys l' hi he fet la vida al corral de casa, y m' hi jugo la barretina que no se 'n ha *desolvidat.*

—Ah, que no hi vás.

—Donchs perque vejis, ja hi estich anant.

En efecte, 'l pajés vá saltar la tanca y ab pas segur y la cara riallera vá encaminarse en direcció del animal.

—¡Menuda!... ¡Menuda!... deya estirant lo bras com si volguès amoixarla.

Y la vaca, després de mirarsel un moment, pega embestida y l' hi venta tal caparrada que 'l pobre pajés vá donar un giravolt enlayre.

No l' havia conegut, per la senzilla rahò de que 'ls toros y las vacas una vegada son á la plassa, atormentats y xeringats com se veuhen, no coneixen á ningú y se 'n ván drets al bulto.

* * *

D. Antón fá lo mateix.

Quan es al poder, quan goberna, quan menja del pressupuesto, ja cal que no l' hi vajin ab cansons: embesteix de dret y qui jemega ja ha rebut.

Fins are havia atacat no mès que als liberals.

Multar y sospendre ajuntaments; privar reunions y banquetes republicans; embestir á la lley y destrossarla, sortint ab l' estirabot de que son ilegals tots los que no pensan com ell... Tals eran las heroicitats del mónstruo.

Pero no n' hi havia prou. Los ajuntaments, los republicans en particular y 'ls ilegals en general son enemichs sèus. A cada punt l' hi tiran la capa y si poden l' hi plantan un parell de banderillas. Faltava que un dels sèus amichs, un neo, un jesuita se l' hi atansès plè de confiansa, per rebre, com lo pajés de Vich, la gran caparrada del sigle.

* * *

L' historia es prou coneguda, tant que la prempsa en aquests últims temps casi no ha parlat de res mès. Pèls que no la sápigan vaig á contarla en bréus paraulas.

Hi ha á Espanya un jesuita, que avants de dur sotana era un *pollo* elegant que freqüentava la bona societat y feya l' amor á las duquesas. D' aquesta manera vá apendre á coneixe 'l mon, y una vegada duguè mitjas negras, ningú mès á propósit qu' ell per pujar á la Cátedra del Esperit Sant y dirigir cristianas pláticas á las senyoras de l' aristocracia.

Això es lo que feya actualment. La flor y nata de l' aristocracia femenina, després de haver près cédula de *Hija de María,* asistia als sèus sermons, sens perjudici de concorre al sortirne, quan no á la representaciò del *Demi-Monde* á algun ball, tertulia ó reuniò, sense fixarse en si 'ls que las donavan eran católichs, juheus ó protestants.

Vá saberho 'l Pare *Mon,* que aixis s' anomena 'l jesuita y vá donar una carga contra las *Hijas de María* que observavan una conducta tant anómala, parlant de passada dels escots del vestit, y no sè si del sarrell de cabells, com fán molts predicadors de Catalunya.

En aquell moment entrá á la iglesia una infanta, una germana del rey, que tambè es *Hija de María,* y 'l Pare Mon, segons costum, vá fer un resúmen de lo que fins llavors portava dit, dirigint las sèvas paraulas á la indicada infanta.

Jo no sè qui devia donarse per aludit ó per ofés, y encare que ho sapiguès no ho diria, perque la vaca no m' embesteixi; pero lo cert es que vá haverhi algú que 's vá queixar: que vá reunirse precipitadament lo consell de ministres; que ván celebrarse entrevistas y conferencias: que 'l ministre neo, 'l Sr. Pidal (¡vaya uns papers de fer! ¡Qui ho havia de dir!) vá anar á mitja nit á treure del llit al cardenal Arquebisbe de Toledo: que aquest vá anar á Palacio y vá conferenciar ab en Cánovas, y que l' endemá al Pare Mon l' hi prenian las llicencias de predicar y l' hi donavan ordre de sortir desterrat cap á Sevilla.

Ja ho veuhen: igual que al pajés de Vich. La vaca que cent cops ha rebut auxili de las honradas massas, la vaca mestissa vá tirar la trona y 'l predicador per terra.

Es lo qu' hém dit avants: quan goberna, quan menja del pressupuesto, no coneix á ningú, pert lo *mon* de vista.

* * *

Y no parlém are de la conducta que han observat tant en Pidal com l' arquebisbe de Toledo.

Jo no creya que un ministre tant católich y tot un arquebisbe, siguèssen capassos de posar una mordassa *nada menos* que al Esperit Sant, per complaure als poders de la terra.

La paraula del predicador quan no se extralimita y no 's fica en qüestions agenas á la religiò, deuria ser sagrada.

¿Qué condemnava 'l Pare Mon? La conducta, cristianament vituperable de las *Hijas de María,* que á la tarde ván á l' iglesia ab lo vel á la cara y á la nit concorren al ball ab lo traje escotat y sense vel ensenyant bellesas capassas de tentar á un ángel, aquesta devociò á la moda de certas damas, que després de encomenarse á Dèu y fer prácticas católicas, concorren á las festas mundanas convocadas pèls embaixadors y representants juhéus, protestants y heretjes que tenen á Madrit algunas potencias extrangeras.

Tot això, baix lo punt de vista del Pare Mon es perfectament censurable, pesi á qui pesi. Y si alguna *Hija de María* havia de tornarse roja y considerarse ofesa, podia prescindir de anar á l' iglesia; pero una vegada hi era, havia de considerar que la religiò verdadera es igualitaria: que davant de Dèu no hi ha legals é ilegals com davant de 'n Cánovas; ni nobles, ni plebeyos; ni richs, ni pobres; ni potentats, ni miserables.

* * *

Y are que ningú diga ni crega que la CAMPANA DE GRACIA, tants cops excomunicada surti á defensar á un pare jesuita per atacar á un mónstruo. La CAMPANA defensa la justicia, la rahò y la llibertat.

Ni tè cap pensament, ni cap propósit ulterior.

Mentres los capellans no 's mogan de la religiò, sabrá respectarlos; si cometen una etzegallada 'ls censurará; si delinqueixen demanará que se 'ls castigui.

Això es la llibertat verdadera.

Privarlos de predicar perque mortifican á una, dugas, déu ó cent personas que perque volen ván á sentirlos ho considerará sempre un abús, una extralimitaciò, una arbitrarietat. Las personas que no sigan confrares que no prengan candela. Qui temi algun rapa-polvo, que no vaja á sentirlos, perque es cent cops mès católich no anarhi y deixarlos en l' ús del sèu dret, que no pas ressentirse y tombar la trona y 'l predicador, com ho ha fet en Cánovas.

Alló podrá ser un descuit; pero això es una rebeldía.

Per consegüent, quan D. Anton, quan en Pidal, quan lo mateix arquebisbe de Toledo, blassonin de ser molt católichs, jo podré dirlos:—Arri allá, això anéu á explicarho al Pare Mon.

* * *

Per lo demès jo que, com á ilegal, soch adorador de la lley, al jesuita Pare Mon y á tots los jesuitas que hi ha á Espanya 'ls pentinaria de un' altra manera.

'Ls recordaria qu' en temps de Cárlos III vá dictarse una lley expulsantlos del territori espanyol; los hi faria present que aquesta lley no ha sigut derogada, y 'ls donaria vintiquatre horas de temps perque tots plegats toquessin pirandó.

Això es lo que hauria de fer, D. Anton.

Privar de predicar á un predicador es un capritxo que no conduheix á res, sino á fer un paper ridicul.

En cambi jo l' aplaudiria, si prescindint de sermons y tonterias que no valen la pena, rentès la taca del jesuitisme ab lo sabò de la lley.

Després de tot, D. Anton, si no ho fá vosté un dia ó altre ho tindrém de fer nosaltres.

P. K.

CONTRA 'L GOBERN.

GRACIAS als disbarats dels canovistas, estém presenciant un espectacle pocas vegadas vist en aquesta terra: la unanimitat de tots los espanyols en dir mal del gobern.

No ni ha que donarhi voltas.

Lo coro va tant bèn ajustat, que ni

(c) Ministerio de Cultura 2005

una sola véu desafina: tothom crida, tothom s' exclama, y tothom ho fa ab los mateixos termes y ab lo mateix calor.

Grans y petits, homes y donas, richs y pobres personas y beatos, totnom está conforme ab aquest pensament:

—La situació es detestable.

*
* *

Hi dit tothom, y no me 'n retracto.

Vinguin ab mi una estona, y anirém de porta en porta explorant los sentiments de cadascú.

Truquém á la porta del comers:

—¿Qué tal? ¿l' hi proba aquest gobern?

—¡Uf! ¡no me 'n parli! Això no 's pot aguantar: desde que en Cánovas es al poder, lo diner está amagat y no surt del cau com no siga pera pagar contribucions.

Aném á preguntar á l' industria:

—Senyora Industria nacional; suposo que deurá estar satisfeta desde que don Anton es al candelero.

—¡A la porra hauria de ser! ¡Vaya una calamitat! Entre la poca confiansa que inspira al pais y la ditxosa mania dels tractats, estém casi bè per portas.

—¿Y quinas portas son aquestas?

—Las del Hospici.

Passém á la bolsa.

—¡Alsa, que la déu ballar grassa! ¡L' hi déu agradar en Cánovas, eh? ¡No ho sab fer tothom, això de fer pujar 6 enters en un dia!

—¡Gran mal! ¡perque quatre... llopassos se 'n aprofitin! Lo cas es que després lo paper ha baixat, y, si Déu vol, baixará encara fins á terra.

—¿Vol dir?

—¡Vaya! Ha d' arribar á posarse á l' altura dels gobernants.

Interroguém als pobres:

—¡Hola! ¿cóm vos marxan las cosas ab aquest gobern?

—¡Molt rebè! Passém lo temps sense fer res... ¡Ja véu si es una delicia!

Busquém als potentats:

—¡Qué tal! ¡quina felicitat, tenir un gobern d' ordre, tant fort, tant just, tan conservador! Vostés deuhuen nadar en un mar de ditxa...

—¿En un mar de ditxa? ¡Cá!

En un mar de confusiones
sin poder ya respirar,

perque aquest gobern no significa res, no fa res, ni sab d' hont vè, ni hont va, ni lo que 's pesca.

Endavant; veyám qué diuhen los neos:

—¡Salut, indios bravos! Al últim han lograt lo que desitjavan: una situació madura, beata, mística, clerical... ¿eh?

—¡Y tal! ¡Beato un gobern que permet los atachs furibundos á la religió y que 's propassa á donar fregadas d' orellas al pare Mon!

Bueno; decantémnos als militars:

—¿Qué me 'n diuhen d' aquest gobern? ¿no 'ls fa felissos?

—¡Cá! ¡Si es lo mès in... Pero dispensi: ara 'ls militars no podém enranonar; ja l' hi dirém un altre dia lo qu' es aquest gobern.

Ara preguntém als esquerrans, que diu que per sota má reben protecció oficial:

—¿Cóm va això, patricis? Proba aquest gobern, ¿no es vritat?

—¿Proba? Si per cás déu probar d' aixafarnos completament. Fa veure que 'ns apoya, y 'ns sèga l' herba sota 'ls peus de la manera més traydora.—

Dirigimnos, finalment, als mateixos conservadors:

—Y bè, pimpolios ¿estéu bèn contents ara que teniu la paella pèl mànech?

—¡Qué havem d' estar, home, que havem d' estar! ¿Que no veu que tot s' no menjan los mestissos?—

Ja ho veuhen: lo gobern no té cap simpatía. Per fas ó per nefas, tothom diu d' ell tant mal com pot.

No mès hi ha una persona que 'l defensi: lo mateix Cánovas.

Un lector:—¡Oh! ¿y no recorda que 'n Cánovas es guerxo?

—Si ¿y qué?

—Que també mira contra 'l gobern.

FANTÁSTICH

OBRE prempsa!

Víctima cada dia de novas persecucions.

No bastava que hi hagués, com hi ha, directors de periódich á presiri.

Era necessari emplear los procediments més durs no sols contra 'ls periodistas, sino fins contra 'ls instruments que serveixen per publicar un periòdich.

A el *Progreso* de Madrit, després de sufrir una denuncia diaria, vá anarhi 'l jutje á seqüestrar lo motllo.

Lo periódich vá quedar sense lletra per continuar publicantse.

*
* *

Això es lo que 'ns faltava.

Tota la prempsa veyent davant de aquest procedir que no hi ha res segur, ni la propietat particular, ni 'ls instruments de treball, protesta unánimement disposada á formar una liga contra 'l gobern.

Contin desd' are ab la adhessió ferma y decidida de LA CAMPANA DE GRACIA.

*
* *

Hem dit que tota la prempsa protestava y 'ns hem equivocat. Lo *Diari de Barcelona*, baix la firma del sèu director D. Joan Mañé y Flaquer, lluny de protestar, troba molt natural y fins justifica la conducta del gobern.

En Sagasta, diu, vá voler que 'ls delictes d' imprenta 's perseguissen per medi del Códich. Aixís donchs, de la mateixa manera que al sorpéndre 'l jutje una falsificació de bitllets de banch, s' incauta dels motllos, de las planxas, de las máquinas y fins de la tinta que han servit per cometre 'l delicte, aixís també al sorpéndre un delicte d' imprenta, ha de incautarse necesariament de tot lo material tipográfich que ha servit per cométre'l.

¿Qué tal?

*
* *

Per cap cervell humá hi passará may l' idea de comparar á un periodista ab un falsificador de bitllets de banch.

Aquesta comparació tant honrosa per la nostra professió podia ferla únicament un periodista ¡un company!!

D. Joan, fássis donar una vista pél metje... vosté está malalt.

Y entretant, per lo que puga ser, consti que deixo arxivat aquest suelto tant humanitari, tant noble, tant generós, al costat de aquella célebre gacetilla del mateix *Diari*, que ocupantse de un descarrilament, deya:

«*Afortunadamente* los coches destrozados eran todos de tercera clase.»

Las bonas entranyas sempre 's donan á coneixe.

El *Progreso*, després de la célebre incautació de las formas, vá compondre una fulla donant compte del fracás als séus lectors.

La fulla del *Progreso* ha sigut també denunciada.

Si 'l *mónstruo* es tant enemich del *Progrés*, com sembla, y vol acabar ab ell, ho té molt bè.

Se 'n vá á la redacció del aludit periódich, escup dintre del tinter, y tots los redactors, no més que ab la bravada, caurán d' espatllas, envenenats.

Los periódichs acostumavan á enviar paquets pèls ferro-carrils, per servir millor als suscriptors de fora.

Y 'l gobern ho ha prohibit.

Pèl carril poden enviars' hi tota mena de mercancias; pero periódichs no.

Los periódichs no son mercancias; son bitllets de banch falsos.

¿No es veritat Sr. Mañé?

La majoria dels informes recullits pèl gobern francés sobre la crisis económica de la República, creuhen que 'l mal provè del aument de producció desproporcionada al consúm.

Per conseqüent lo gobern republicá buscará la manera de protegir la producció nacional contra la competencia extrangera, per medi de una reforma arancelaria.

¿No veuhen quina república més insensata? Los republicans francesos haurian de fer com los conservadors espanyols. Quan no tenim sanch es quan nos donan sangrías. Vingan tractats de comers y contribucions ben fortas.

Lo célebre Sr. Sedó s' entreté destituhint ajuntaments del districte de Sant Feliu de Llobregat.

Això demostra qu' en aquell districte l' estiman molt.

No 's cregan pas que ho fassa perque 'ls ajuntaments nombrats de real ordre l' hi dongan tots los vots que hi haja á las llistas. No senyors.

Lo célebre Sr. Sedó ho fa simplement per entretenirse. Com que d' aqui á las eleccions no l' hi queda res més que fer...

*
* *

Al districte de Sant Feliu de Llobregat qu' es un dels districtes més republicans d' Espanya, potser no hi ha cent conservadors.

Y á pesar de tot diuhen que 'l célebre Sr. Sedó será diputat, per obra y gracia de certs republicans de pega.

Nosaltres no ho podém creure. Impossible que cap republicá apoyi may á un home com lo célebre Sr. Sedó.

En un poble de la provincia de Cadiz han nombrat déu regidors de real ordre, dels quals n' hi ha vuit de processats pèl delicte d' exaccions ilegals.

Sempre ván ab molt bonas companyías
los amicns del gobern de nostres dias.

Envio un aplauso á la Societat cooperativa de Badalona, per haver inaugurat una escola destinada als obrers que componen l' indicada societat.

Invitada al acte la CAMPANA DE GRACIA, per causas independents de la sèva voluntat vá veures privada de assistir á una festa tant solemne y tant agradable, honrada ab la presencia de personas notables, totas las quals ván dirigir los elogis merescuts á la Cooperativa Badalonesa, que sab molt bè que la instrucció es la clau de la llibertat y 'l fonament de la redenció de las clases treballadoras.

Alguns socios libre-pensadors del Ateneo de Madrit ván obrir una suscripció per regalar un boneto al Pare Mon.

Jo d' ells l'hi hauria fet fer un boneto especial: en las quatre puntas quatre banyas. Y embestida al mónstruo!

Dias endarrera 'l gobern tractava de suspendre las garantias.

Jo, francament, no 'n vaig fer cas, perque de fet, suspesas están las garantías desde que goberna D. Anton.

CARTAS DE FORA (1).—Nos escriuhen de Sant Feliu de Llobregat; «Ab motiu de haverse representat á Sant Feliu lo drama *La Passió*, lo rector de dit poble (a) Péu Pulidó vá excomunicar á tots los que la fessen ó anessen á veurela, dihent que ab los 4 rals que valia l' entrada compressin la butlla.

.·. Nos escriuhen de de Torroella de Montgrí; «Se adverteix al que sápiga un remey per posar las paus al nostre Ajuntament que 'ls regidors están á mata-degolla, ab motiu de voler uns per secretari al semi-carlista Sr. Piferrer y 'ls altres al liberal Sr. Dabant, que prestará un gran servey á la població.

.·. Al Vendrell lo dia de la inauguració del monument per honrar la memoria dels que moriren víctimas del absolutisme, lo Gobernador hi envía un delegat, un tal Alvarez, molt conegut y reputat en la població. Aquest Alvarez havia sigut individuo de la junta de aquell Hospital, en qual época, un pobre morí en un torrent. Després de examinar tota la gestió del ajuntament en gran part liberal y en gran part demócrata, trobá mès de 1500 duros en caixa, á pesar de que l' actual ajuntament, n' ha invertit mès de 3000 en mil oras, sense gravar lo mès mínim á la població.

.·. Los conservadors de Mora de Ebro, al compendre que ab lo cambi de gobern ells pujarian al candelero, ván ensarronar á un sereno de la població dihentli que si dimitia, quan ells pujarian al municipi tornarian á colocarlo. Lo sereno vá ferho al péu de la lletra, pero l' arcalde sagastí, —y aquí vè la bona— dihent que l' haver presentat la dimisió era un desacato á la sèva autoritat, lo ficá á la presó seguintli una causa criminal.—Quins *serenos* mès *nublados*, y quins arcaldes mès autoritaris.

.·. Devèm advertir que l nostre corresponsal á Sant Sadurní de Noya, D. Ignaci Gual, no ha tirgut cap classe de intervenció en la noticia que referent al carnestoltes de aquella vila, publicavam en lo número anterior. Ho fém present sense poder accedir á lo que 'ns demana, ja qu' en concepte nostre, l' Arcalde tancant un cassino per una qüestió tant frívola, ha comés una verdadera arcaldada.

CONCERT EUROPEO.

PREPARATIUS: REPARTIMENT DE PAPERS.

Gran sala, sense arcoba: al mitj un faristol, al voltant banchs hont seuhen totas las potencias, menos las del ánima: tampoch hi ha la Fransa. En Bismarck s' asenta darrera 'l faristol y empunya l látigo.

BISMARCK. Amichs: 'us dono las gracias
per vostra puntualitat;
hem d' ensajar ben aviat
la sinfonía *Desgracias*.
L' Europa sembla que bull
esperant lo que farém;
per lo tant no 'ns distraguém,
preparémnos y obrim l' ull.
Si teniu en mí confiansa
la tocata fará efecte,
y conseguirém l' objecte
qu' es aixordar bè á la Fransa.

AUSTRIA. Jo tinch pòr de fer bunyols,
perque no sè gens de nota.

BISMARCK. ¡Cá! La pessa es senzillota...

AUSTRIA. Jo veig que té molts bemols.

BISMARCK. ¡Oh! No hi fá res; tenint barra
y bons pulmons per bufá,
decanséu, tot marxará;
això á mí no m' encaparra.

RUSSIA. Una pregunta: després
de tocar la sinfonía,
¿quí 'ns pagará? Jo voldria
que 'l cancillè 'ns ho diguès.

BISMARCK. ¡No ho prengnéu ab tanta fuga
que 'l premi no faltará!
Cada músich cobrará
de la manera qu' ell puga...

AUSTRIA. ¿Sí? Donchs ja faré 'l cap viu.

RUSSIA. ¡Y tal! Jo del primè entuvi
ja 'm tiro sobre 'l Danubi.....

---

(1) Desde avuy cambiém lo titol de la present secció a fi de que 'ls nostres corresponsals administratius, encarregats de l' expendició de la *Campana* per fora, no pugan confondres ab las personas que 'ns envían alguna noticia, y a las quals consideravam com a corresponsals desde 'l moment que tenian correspondencia ab nosaltres.

(c) Ministerio de Cultura 2005

BISMARCK: ¡Muixoni! Això 's fa... y no 's diu.
¡Mare de Dèu, qui ho diria!
¡quinas ganas de cobrar!
Lo que havéu de procurar
es salvar la sinfonía.
Perque la comprenguéu bè
y un cop la senyal donada
no 'us surti cap espifiada,
ara 'us dirè 'l qu' heu de fè.
Lo preludi es atrevit,
y á fí de que no s fatigui
l' ha de tocá algú que sigui
bén llest y desvergonyit.
La Fransa, probablement,
tant bon punt l' escoltará,
sense volguer sentirá
un xich de desfalliment.
Després d' un duo famélich,
entraréu de cop tots junts,
procurant doná á certs punts
un sabor tremendo y bé ich.
Y al últim ¡patrip! ¡patrap!
á una senyal, vos giréu
cap á Fransa, y l' hi tiréu
trastos é instruments pèl cap.
Lo timbal ab un repich
refermará l' espetéch,
y aquí pararém en sech:
¿qué tal lo plan? ¿es bonich?
AUSTRIA. Jo 'l trobo maravillós.
RUSSIA. Jo crech qu' es imponderable.
INGLATERRA. A mí 'm sembla inmillorable.
ITALIA. A mí sublime.
ESPANYA. A mí hermós.
BISMARCK. Bueno: ja que pèls presents
la pèssa está bèn pensada,
per comensar la sonada
senyalém los instruments.
A veure: que cadascú
declari en que tè mès trassa
RUSSIA. Jo de buf no 'n tinch pas massa,
pero de punys, com ningú.
AUSTRIA. Jo bufo cinch quarts seguits
y 'l mèu pulmó no s' esforsa.
INGLATERRA. Jo á la má hi tinch molta forsa.
ESPANYA. Donchs jo á la punta dels dits.
ITALIA. Jo, si 's tracta de rascar,
ja veuréu com m' hi lluheixo.
SERVIA. Jo per bufar no serveixo.
PORTUGAL. Jo no mès podrè picar.
BISMARCK. ¡Bravo sócios! está bè
sou uns músichs . hasta allí
atenciò, que 'us vaig á di
quin instrument vos convè.
RUSSIA. A veure ¿qué toco jo?
BISMARCK. Lo bombo, com á forsuda.
AUSTRIA. ¿Y jo?
BISMARCK. Una flauta menuda
ó un cornetí de pistó
ITALIA. Y jo ¿qué 'm quedo, total?
BISMARCK. Tú tocarás los ferrets.
SERVIA. ¿Y jo, mestre?
BISMARCK. Ls platerets.
INGLATERRA. ¿Y á mí qué 'm deu?
BISMARCK. Lo timbal.
PORTUGAL. ¿Y jo qué toco?
BISMARCK 'L trompon.
ESPANYA. ¿Y jo que no soch ningú?
BISMARCK. ¡Hola!.... ¿Encara hi faltas tú?
Tú tocarás... lo violon.

C. GUMÁ.

EL *Noticiero*, periódich conservador de Madrit, molt aficionat á contar qüentos picants de iglesia:

«Las senyoras poden ballar tot lo que vulgan; ab tal que després vajan á confessarse'n, s' haurán divertit y quedarán en paus.»

***

«Una vegada, diu lo mateix periódich, un subjecte vá anar á confessarse de haver extret algunas arrobas de oliva del olivar de un sèu vehí.

—»A véure, sobre quina cantitat n' ha presas, poch més ó menos—vá preguntar l 'l confès.

—»No sè, una cosa regular—vá respondre 'l penitent.

—»¿L' hi sembla si n' hi hauria sis quarteras?

—»Ja veurá, per lo que puga ser, pósinhi dotze, y dónguim la penitencia, que las que faltin pèl computo, aquesta nit mateixa me las enduré.

Districte de Granollers:

Per un costat lluyta 'l Sr. Ferratjes, com á constitucional.

Y prescindint del Sr. Maspons, lluyta com á conservador protegit pèl gobern lo Sr. Casuso.

Diguin que si 'l Sr. Casuso, 's presenta acompanyat de la sèva esposa, que per forsa ha de ser la senyora Casusa, no quedará un bri de ferratje en tot lo districte de Granollers.

En Martos ha celebrat una conferencia ab en Cánovas.

Sembla que no s' han ocupat d' eleccions... Es á dir, si: han parlat de l' elecciò del primer pèl cárrech de *académich de la llengua*.

Verdaderament es lo que l' hi correspón. D. Cristino ha sigut sempre un home de molta *llengua* y pochs fets.

Las senyoras son terribles.

Privat de predicar lo pare Mon, las devotas de Madrit á corrioladas anavan á confessar ab ell.

Lo Pare Mon no s' entenia de feyna

Y á n' en Cánovas tot lo dia van estar xiulantli las orellas.

Lo corresponsal A. del *Brusi* fá presagis molt tristos.

Diu que hi ha qui conspira contra l' ordre públich, qu' Espanya está en un verdader estat de guerra civil ó intestina.

¿Guerra intestina? Fugi d' aquí. Si per cas, guerra *intestinal*.

La proba es que hi ha algun corresponsal que l' hi roncan los budells.

Los bisbes de Aix y Tolosa (Fransa) fán com lo Pare Mon, predican contra 'l lujo.

Pero espérinse que no hi acabat.

Lo clero francés ha organisat una lotería baix los auspicis del arquebisbe de Paris, al objecte de destinar los productes á sustréure mala ts dels hospitals no religiosos.

La lotería está á punt d' extréure's.

¿Y saben quin es lo primer premi, Srs. neos enemichs del lujo?

Una diadema de diamants.

***

¡Predicar contra 'l lujo y contra la riquesa!

També lo faria jo si tenía la seguret.t de convence al Sr. Arnús ó al Sr. Girona, fins á lograr que 'm fessin donaciò de tot lo que posseheixen!

Res me fará may tanta gracia com un capellá que predicava un dia contra la gula y en favor de l' abstinencia y tenia una tripa tant abultada que casi no cabia á la trona.

En Pidal, aquell ministre tant católich, terror dels impios y legitima esperansa del clero, sembla que 's contenta ab la friolera de 25 districtes per 25 amichs.

Confessém que 'l nom que porta l' hi escau que ni pintat.

¿Qué ha de fer en Pidal?

Pidolar.

Un telégrama de Viena assegura que hi ha set gobierns europeos que s' han posat d' acort per expulsar á tots los revolucionaris dels sèus respectius territoris.

Que expolsin, que expolsin; pero si per cas que 's recordin de aquell ditxo:

Qui no vulga pols que no vaji á l' era.

Los esquerrans han desistit de donar un banquete á n' en Martos.

Han fet molt bè.

Perque ab la pega que tenen l' *arrós* se 'ls hi agafaría á la cassola.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Mar-ti-net.*
2. ID. 2.ª—*Vi-o-la.*
3. ANAGRAMA. *Calaf-Flaca.*
4. ROMBO.—

C
P A P
P A R R A
C A R D O N A
P R O S A
A N A
A

5. GEROGLIFICH.—*Per assistencia un assistent.*

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Nas de punta inglesa, Kin-fo y Pitarpis; n' ha endavinadas 4, Un Xino; 3, Un Barceloní, R. Federal y Dos Liberals; 2, A. Preta y Crospis, y 1 no mès, Pau Sindineritis.

XARADAS.

I.

—¿Quín ofici fás Miquel?
—Com sempre, d' *hu-dos-tercera.*
—¿Y d' hont traginas l' *hu-dos*
venint per la carretera?
—De una *prima-dos-tres-quarta*
que tenim aquí á la vora.
—Déu ser *prima*
—¡Cá! no molt
y això qu' es del mès *segona.*

PEP DEL SIL.

II.

Hu pagarás l' atreviment:
vès fent *tres hu-dos total*
gran mónstruo omnipotent
(paraulas de un liberal)

TRENCA-CLOSCAS.

D. MANEL, TALLI COL.

Combinar las lletras de manera que 'n resulti 'l titol de una comedia catalana.

EUDALT SALA.

ROMBO.

·
· · ·
· · · · ·
· · ·
·

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant; segona, un animal; tercera, un licor; quarta, part del cos; y quinta consonant.

CROSPIS.

GEROGLIFICH.

×
TIFUS
V
II II
T J
?

PEPET SIMPÁTICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Kin-Fo, Nas de punta inglesa, Cristófol Crispin, Sastret de Palafrugell, Pepet Simpatich, Deuhet de Reus y J. M. F. de Petits.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans F. Anet, Un pastera, J. Andreu, R. Federal, Un Barceloní, Un aprenent, S. Cabalet, Un Nen, Pere Xofra y F. M. C.

Ciutadá Bonifaci Malcarat: Lo quadret com de costum está molt bè.—Miko Miko: Insertarém lo rombo.—S. G. Barcelona. No podem fernos eco dels rumors que 'ns comunica, á no ser que 's referisen á una cosa més grossa y més justificada, y encare aixis hauriam de tenir probas convincents que salvessin la nostra responsabilitat.—Q. Q. Las intimas poden anar.—M. S. C. Publicarém dos quadrats numérichs.—L. D. y M. Idem un de vosté y un logogrifo.—J. R. Barcelona: Mil gracias; èl séu oferiment que demostra en vostè un cor generós saludi á tots los companys.—J. S. Balaguer: La noticia que 'ns dona es sumament delicada y no 'ns ne podem fer eco, sense una firma coneguda nostra que la suscriga y 'n responga, y encare aixis l' hi advertiriam que corre perill.—F. B. En lo sonet hi há mes bona intenció que facilitat.—S. S. Centellas: No podém ocuparnos de aquesta clase de assumptos.—J. Poch: Unicament podém aprofitar una mudansa.—Un noyet: Idem un rombo.—Dos Liberals: Idem tres rombos de vosté.—Sarauhista vell. Aprofitarém un ters de silabas.—Papi-Oli: Idem cuadrat y logogrifo numérich.—Ex-dos Carlífugos: Idem un quento, un trenca-caps y dos geroglifichs.—Set, Vuit y Nou: Idem logogrifo numérich.—Perrucas Petit de Reus: Idem un geroglifich.—Deuhet de Reus: Idem molta part de lo que 'ns remet per partida doble. La primera carta la varem rebre ab retrás.—J. Cap: La senmana entrant en la *Campana* ó en la *Esquella* 'n dirém alguna cosa.—J. G. Sadurní: Ja compendrá vosté que la séva carta no rectifica res y que per lo tant hem de mantenir la censura contra l' arcalde.—J. A. Barcelona: No sabem á que pot referirse.—J. M. F. de Petits Publicarém la major part de lo que 'ns remet.—Pepet Simpátich: Idem un anagrama.—Crospis: Idem un rombó.—R. de la C. y G: No val la pena de parlarne.—J. B G. y R. P Mora de Ebro; J. P. Vendrell y Nas de canta un rengle: Quedan servits.—J. F. Molins de Rey: Lo fet á que 's contréu la séva carta 's remonta á una fetxa bastant atrassada y la cosa tampoch val la pena.

BARCELONA EN LA MANO

GUIA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES

POR J. ROCA Y ROCA.

Ilustrada con multitud de grabados, vistas de edificios y detalles de la Ciudad y con cinco planos. (Barcelona, casco antiguo.—Barcelona, Ensanche.—Barceloneta y Puerto.—Alrrededores de Barcelona.) Un tomo elegantemente encuadernado 3'50 pesetas. Se vende en la librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerías de la capital.

¿HOME Ó DONA?

CAPRITXO CÒMICH-EXTRAVAGANT, EN VERS,

PER

C. GUMÁ

Forma un elegant tomet en quart, impres ab molt esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibrería de Lopez, Rambla del mitj, 20, demès principals llibrerías y Kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluis Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

(c) Ministerio de Cultura 2005

LOS ENEMICHS DEL ANIMA.

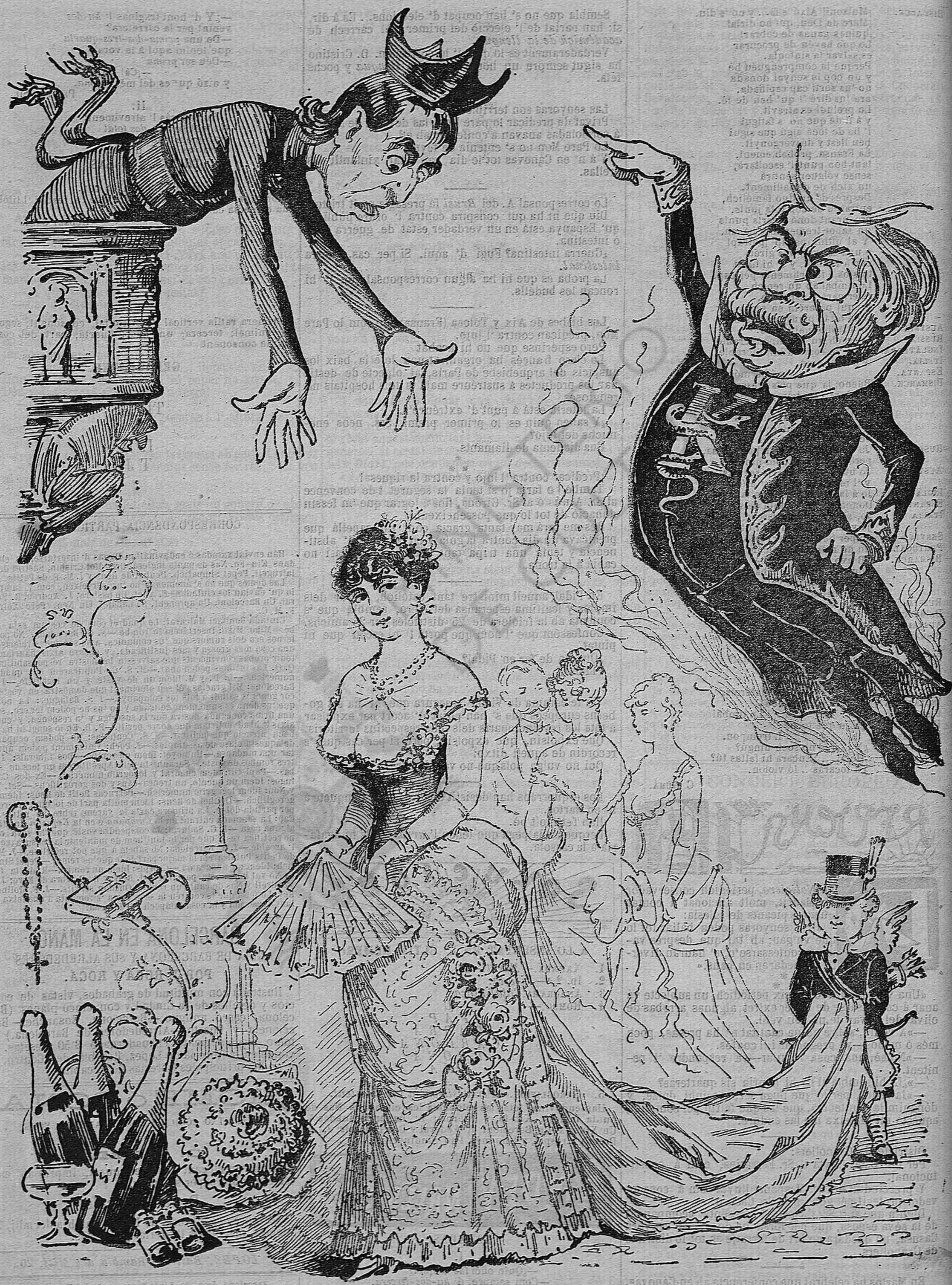

Mon, Dimoni y Carn.

(c) Ministerio de Cultura 2005